

ни-ти Гръци, и учени-ти имъ отъ срѣдни-ты вѣкове, особливо Бизантійскы ти писателе. Тѣи сж ся научили за Римляны ты, че сж говорили Гръцкый языкъ, та само по това безъ разборъгы зимать за Гръци и ся имжть едно съ тѣхъ. Спорядъ това, като четжть въ Бизантійскы-ты лѣтописы, каквы борбы сж имали Българе-ти съ Римляны-ты, сѣкатъ, че по тѣхъ сж играли Българскы-ты сопы, чини имъ ся, че и сега Българе-ти стоятъ на пхтя имъ, та негы пуцетъ да гонятъ до кждѣто тѣи съ мечтателны-ты си уснове сж намыслили да стигнать, та ся распалватъ огъ ярость и отъ желаніе за мьстеніе, и незнажтъ, что чинятъ; искать да ны прѣмахнжтъ. А на Българы-ты малко трѣбва, за да ся раздразнятъ на-възъ Гръцы-ты. Тѣи сж наричяли Римляны ты Гръци, зачто-то говорили Гръцкый языкъ, и малко щжтъ смѣтать, че двешни-ти Гръци не сж оніи Римляне, съ които тѣи сж имали толкова расправы, та малко повреда отъ тѣхнж странж може да докара голѣмж оразж и да поднови древнж-тж враждж, коуж-то сж имали възъ Римляны-ты. Затова добрѣ бы было да ся разумѣжтъ и двѣ-ты страны, та да не влизать въ боряж, която ще бжде за тщетж и на едны-ты и на другы-ты, но-добрѣ е и един-ти и другы-ти да глядать себе-си, та да ся не задѣвать по между си.